

הרב **ישראל נח ליפסקר**, משפיע בישיבת תומכי תמימים קווינס, בראיון הכנה לג' תמוז:

זה שהרבי חי - בזה אין ספק. השאלה היא האם רואים עלינו שהרבי חי?

האם ניתן לשלב בין השיחות למציאות, והאם אפשר להתעלם או להחליט שמציאות מסוימת היא פשוט 'דימיון'? << על מה כתב הרבי בג' תמוז הראשון של דור השביעי, שכל החסידים, אנשים ונשים, צריכים להתבונן בו היטב? >> האם חייבים להבין הכל, ועל מה אפשר להניח סימן שאלה? << התועדות הכנה לג' תמוז

ראיין: אברהם רייניץ

חסיד ואף כל חסידה, יתבוננו היטב היטב בתוכנה.

באגרת זו הגדיר הרבי מהו 'רבי', ובלשונו הקדושה: "שהוא הוא הנשיא, ונשיא חב"ד. כי - נשיא בכלל, נקרא ראש אלפי ישראל, הוא בחינת ראש ומוח לגביהם, וממנו היא יניקה וחיות שלהם. ועל ידי הדביקה בו קשורים ומיוחדים הם בשרשם למעלה מעלה".

ולאחר שהאריך לבאר כיצד נשיאי חב"ד משפיעים גם נגלה וגם נסתר, גם רוחניות וגם גשמיות, וכו' וכו' - סיים הרבי בדרישה חזקה מכל החסידים, אנשים וגם נשים: "ועל כל אחד ואחת מאתנו כולנו לדעת, היינו להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בזה, אשר הוא הוא הנשיא והראש, ממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות, ועל ידי ההתקשרות אליו (וכבר הורה במכתביו איך ובמה מתקשרים) קשורים, ומיוחדים בשרש ושרש השרש עד למעלה מעלה כו'". מכיוון שהרבי אומר שכל אחד ואחת צריך "להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בזה" - לא מדובר על קריאה שטחית.

הגשמיים של נשיא הדור לכאורה העולם ה' צריך להיחרב? אבל בפועל העולם לא חרב ויהודים ממשיכים ללמוד תורה ולקיים מצוות, ישנם עדיין בעולם הזה הגשמי יהודים שיש להם התעוררות לעבוד את ה', אמונה ב"אין עוד מלבדו", בנצחיות התורה, ובכל עניין אלוקי, מנין יש להם כל אלה?

להתבונן באגרת ג' תמוז

ביושבי בהתועדות חסידית עם הרב ישראל נח ליפסקר, משפיע בישיבת תומכי תמימים קווינס, העליתי את השאלה בניסיון להבין:

כאשר אנו לומדים בשיחות ובמאמרים אנו מבינים שמוכרח להיות נשיא הדור בגוף גשמי, ושבודור השביעי לא תהיה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וכדומה. אך מצד שני: מול עינינו ראינו מציאות שונה. האם אפשר לשלב בין שני הדברים?

דומני שלפני כל דיבור בנושא ג' תמוז, צריכים ללמוד היטב את האגרת שהרבי עצמו כתב בג' תמוז תש"י, וביקש שכל

כל 'שבת מברכים' מקובל אצל חסידים להתוועד, וב'שבת מברכים ג' תמוז' בוודאי ובוודאי שצריכים להתוועד על עניינו של יום זה. אם לפני כל יומא דפגרא צריכים לשבת להתוועדות עם משפיע כדי להבין ולהתכונן כראוי, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בג' תמוז, שמאז שנת תשנ"ד רבו התהיות והשאלות סביב מהותו של יום. המציאות לכאורה מחד, השיחות מאידך. ואנחנו בתווך. מנסים להבקייע דרך בענן הערפל, ולהבין מה קורה עם משה רבינו. אפשר לומר שהשאלה הכי גדולה של דורנו היא "מאי ג' תמוז?" זאת הקושיה בה"א הידיעה, וכל שאר הקושיות הן סעיף קטן שנובע מהקושיה הכי עיקרית - מאי ג' תמוז: האם נגמר ח"ו העניין של נשיא הדור כנשמה בגוף גשמי, או שזה ממשיך וימשיך לעולם ועד?

מצד אחד התורה קובעת שאי אפשר בלי נשיא הדור נשמה בגוף גשמי, ואם כן ברגע שהרופאים קבעו שנפסקו חייו

שהרבי חזר והדגיש שדורנו הוא הדור האחרון לגלות וראשון לגאולה, דבר ברור שהרבי ממשיך להיות נשיא הדור, בלי שום הפסק ח"ו. ומה שראינו בג' תמוז לא יכול להחליש את האמונה הברורה הזאת.

ג' תמוז מציב סימן שאלה גדול. אנו בוחרים איפוא להניח אותו!

אתה מתכוון לומר שמה שקרה בג' תמוז היה רק דימיון לעינינו הגשמיות?

אינני בר־סמך לומר על המציאות שהיא דימיון, ובכלל – לא כל אחד יכול להחליט מה דימיון ומה ומציאות. אבל אנחנו בהחלט יכולים לומר שאיננו מבינים מה בדיוק קרה בג' תמוז, וביחד עם זאת – להאמין באמונה שלימה שדבריו של הרבי בשיחות הן הן האמת המוחלטת. והמציאות? – היא נתונה בסימן שאלה גדול.

שמעתי פעם בשם פרופסור ברנובר, שפעם שאל את הרבי בענייני אמונה ומדע, והרבי כתב לו שלא כל דבר צריכים להסביר.

לעינינו. אין לנו את הפריבילגיה להתעלם מהסתירה והשאלה הגדולה הזאת. שהרי לא מדובר בעניין צדדי, אלא בעניין הכי עיקרי בחיינו.

אבל, כאן חשוב לשים 'אבל' גדול מאוד: עוד לפני שנכנסים לפרטי העניינים, עלינו לדעת שכחסידי חינוכו אותנו, ומצפים מאיתנו, להסתכל על המציאות במבט אחר. בעיניים של חסידים, בעיניים של תורה. כך הרביים חינוכו אותנו, כך תורת החסידות מלמדת אותנו.

אפילו כאשר מדובר בדור השישי, לגביו לא נאמר שהוא הדור האחרון וכו' – כאשר הייתה הסתלקות, טרח הרבי להסביר ולהבהיר שוב ושוב, שאין זה הסתלקות כפשוטו, ועד שעשרות שנים אחר־כך הרבי מתבטא שהרבי הריי"צ עדיין חי ופעיל, וח"ו לדבר אחרת... האם הרבי התעלם מהמציאות? לא, הוא לא התעלם, אבל הוא חינוך אותנו שחסידי מסתכלים על המציאות במשקפיים אחרות.

על אחת כמה וכמה בנוגע לחייו של הרבי עצמו, נשיא דור השביעי – לאחר

צריכים פשוט להתבונן בזה, כל אחד אליבא דנפשיה.

אחרי שמתבוננים בתוכנו של המכתב מתוך העמקת הדעת – באים לידי הכרה פנימית ומוחלטת שהרבי הוא הראש שלנו שממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות, וממילא לא עולה על הדעת בכלל שהיה בזה איזשהו הפסק. כי אם הרבי לא חי ח"ו – אנחנו לא יכולים לחיות! אי אפשר להעלות על הדעת שכלל ישראל יהיו קיימים, בלי הראש שלהם! פסיק רישא ולא ימות!?

חסידי מסתכלים על המציאות במבט אחר

ובכל זאת, מה שקרה בג' תמוז תשנ"ד – לא מתאים עם מה שכתוב בשיחות. האם אנחנו בוחרים להתעלם ממה שקרה?

הרב ליפסקר: בראייה רגילה, אכן מה שקרה בג' תמוז לעינינו הגשמיות – לא מתאים עם מה שכתוב מפורש בשיחות ומאמרי חסידות. ומה שלמדנו בשיחות – בהחלט לא מתאים עם המציאות הנראית

והוסיף הרבי, שאפילו בגמרא – שעניינה הבנה והשגה – כתוב לפעמים 'תיקו', זאת אומרת שאין הסבר. מדוע? כי הקב"ה רוצה שגם בתורה יהיו דברים שלא מבינים...

אצל חסידים היו אומרים שמהיכן יודעים שהשלג לבן? מהפסוק "כשלג ילבינו"! זה החינוך החסידי. מסתכלים על התורה, ולפי זה רואים את העולם. ואם נראה שיש סתירה בין הדברים – יודעים בבירור שהתורה היא האמת המוחלטת, ויש סימן שאלה על המציאות.

לכן, לאחר שהרבי אמר וחזר והדגיש, שדורנו הוא דור האחרון של הגלות, ואצל הנשיא של דור השביעי לא שייך עניין ההסתלקות – ברור לנו שזוהי המציאות האמיתית, גם אם אנחנו לא יודעים איך בדיוק. מכיוון שהתורה אומרת, שחייב להיות נשיא הדור בגוף גשמי – זוהי המציאות האמיתית, שהרבי, נשיא הדור, חי וקיים. איך בדיוק? איננו יודעים. אנחנו לא חייבים להבין את הכל.

אתה מזכיר לי את הסיפור על אותו חסיד ששאל את הרבי: כיצד הרבי אומר במאמר שהכל אלוקות, והרי הוא רואה את השולחן כמציאות אמיתית? אחריו נכנס חסיד שני עם שאלה דומה, אך שונה: מכיוון שהרבי אומר במאמר שהכל אלוקות – כיצד ייתכן שהוא רואה את השולחן כמציאות אמיתית... השאלה אותה שאלה, ההבדל הוא רק על מה מניחים את סימן השאלה – על המאמר של הרבי, או על המציאות...

אכן, בהחלט זו הנקודה. כדי לחדד את הנקודה האמורה, עד כמה אמיתות התורה היא החלטית מול המציאות הנראית – אציין, שבאחד ממאמרי הרבי המהר"ש הוא שואל: מכיוון שהתורה אומרת שאין עוד מלבדו, ובמציאות של העולם נראה שיש עוד מלבדו ח"ו – אולי נאמר שהעולם כולו הוא דימיון אחד גדול?

שים לב לנקודות הבאות: א. כאשר נראה שיש סתירה בין התורה למציאות הנראית, וצריכים לתווך בין הדברים – לא מופרך לומר שהמציאות היא דימיון. זו בהחלט אופציה. ב. מדוע הרבי המהר"ש לא מקבל את תיאוריית הדימיון? לא בגלל שזה לא מציאותי. אלא אך ורק בגלל שיש לו הוכחות מהתורה, שהעולם הוא מציאות אמיתית. ג. לאורך כל המאמר לא מעלה הרבי המהר"ש כאופציה בכלל לומר שמה שכתוב בתורה שאין עוד מלבדו זה "לא כפשוטו". אין אפשרות כזאת!

בשיעורי התניא שלפני ג' תמוז לומדים הרי את שער היחוד והאמונה. וידוע פתגם

אחרי שמתבוננים בתוכנו של המכתב בהעמקת הדעת – באים לידי הכרה פנימית ומוחלטת שהרבי הוא הראש שלנו שממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות, וממילא לא עולה על הדעת בכלל שהיה בזה איזשהו הפסק. כי אם הרבי לא חי ח"ו – אנחנו לא יכולים לחיות!

החסידים על סוף פרק ג' שמסתיים בשאלה – מדוע אין הנבראים בטלים במציאות? – שלכאורה הרי זה היפך הכלל שלא מסיימים בענייני אמונה בשאלה. ועד שזו אחת הסיבות לכך שלא לומדים 'חקירה' כדי שלא ילכו לישון עם השאלה, ואז השאלה 'נחקקת' במוח, וגם התירוץ הטוב ביותר לא מצליח למחוק אותה...

והסבירו חסידים, שעם שאלה כזו – מדוע הברואים לא בטלים – בהחלט אפשר ללכת לישון, ולא נורא אם השאלה הזאת תשאר...

על דרך זה אפשר לומר בנוגע לשאלה על המציאות של ג' תמוז. אפשר להשאר עם השאלה הזאת, ובמידה מסויימת חשוב שהשאלה הזאת תזעק ותישאל שוב ושוב. כי המציאות הזאת חייבת להציק לנו!

בג' תמוז אין 'שקיעה'

מה המבט התורני על ג' תמוז, מתוך התורה ומתוך השיחות של הרבי?

ההתייחסות התורנית הראשונה לג' תמוז, היא בפסוקים המתארים את המאורע המדהים של "שמש בגבעון דום" שאירע בג' תמוז. זאת אומרת, שבהתייחסות התורנית הראשונה למהותו של יום, קובעת התורה שלמרות שבדרך כלל יש "זרח השמש ובא השמש", הרי שביום זה אין את ה"זבח השמש". בג' תמוז השמש לא שוקעת!

גם בשיחות של הרבי על ג' תמוז, הרבי מדגיש שזהו יום שלפעמים לא יודעים איך להסתכל עליו... האם הוא התחלת הגלות או התחלת הגאולה? מצד אחד הרבי הרי"צ יצא ממאסר, אך מצד שני בו ביום גם יצא לגלות... רק לאחר זמן התברר שהיום הזה היה 'אתחלתא דגאולה', אבל ברגעים הראשונים התקשו לראות את זה...

אשא עיני אל ההרים!

מה לעשות שאנחנו עדיין בגלות, וכ'אנשי גלות' אנו רואים את המציאות הצבעונית העזה מול העיניים, ולעומת זאת – מה שכתוב בספרים, זה משהו רחוק מהלב...

מסכים איתך בהחלט. זה לא קל. לפעמים אפילו קשה מאוד. אבל זה חלק ממה שחסידות דורשת ממנו – לפעול על עצמנו שנרגיש, שהתורה היא המציאות האמיתית. בימים אלה אנו לומדים בחת"ת את שער היחוד והאמונה, בו מלמד אותנו רבינו הזקן כיצד הצמצום עצמו הוא אלוקות (ובשנה מעוברת מתחיל שיעור התניא של ג' תמוז במילים "סוד הצמצום" ומסיים במילים "האמונה שלמעלה מהשכל"...). האם קל להבין את זה, ובמיוחד בהבנה העמוקה של "והשבות אל לבבך"? לא. אבל זאת האמת, וצריכים להתאמץ כדי לחיות את זה.

כדי לקלוט את זה בפנימיות, צריכים הרבה 'עבודה'. גם מלשון 'עיבוד עורות'. לעדן את החושים הגסים שלנו, שיהיו עדינים יותר ויראו אלוקות.

זה מתחבר גם עם הדרישה של הרבי בחורף תשנ"ב, שנפקח עיניים לראות את הגאולה. כשהרבי אומר שעלינו לפקוח את העיניים כדי לראות את הגאולה – זאת אומרת, שלפני פקיעת העיניים אנו רואים גלות. ורק לאחר 'עבודה' של פקיעת העיניים אפשר לראות את הגאולה!

אני זוכר שפעם ביקשתי ללמוד ניגון מסויים ומישהו הראה לי את תווי הניגון בספר 'ליובאוויטש וחייליה'. הבטתי בתוים, וראיתי שורות שעליהם תווי נגינה שונים. אולם כאשר הראיתי את הדף לגיסי, שיועד לקרוא תוים, הוא לא ראה שורות – הוא פשוט ראה את הניגון, והחל לנגן לי את הניגון. עבורי זו הייתה המחשה כיצד יכולים שני אנשים להסתכל על אותה מציאות, ומי שלא למד – יראה גלות, ומי שלמד ועבד על עצמו – יראה גאולה.

בפרק של הרבי נאמר "שיר למעלות, אשא עיני אל ההרים", והרבי מסביר שמדובר על יעקב אבינו שבהיותו בבית לבן, עם כל הצרות שעבר שם – הצליח לראות אלוקות וגאולה ולשיר את ט"ו שירי המעלות. וכיצד היה בכוחו לראות גאולה בתוך הצרות? כי נשא את עיניו למעלה, אל ההרים, וראה את תכלית הכוונה שבגלות, שיהיה יתרון האור – מן החושך.

מכאן, אומר הרבי, הוראה לכל יהודי, שעליו להרים את עיניו אל פנימיות העיניים, ואז יכולים לראות את תכלית המכוון בגלות (לקו"ש חלק כ' עמוד 405).

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

חבילות מתחתנים

חבילת שמפניה רק 5,590 ₪

אלקטרה
מכונת כביסה
פתח חזית
אלקטרה
7100

SAMSUNG
מקרר סמסונג
מקפיא עליון
335 ליטר
RT28K5014

Sauter
תנור בנוי סאוטר
עם טורבו אקטיבי
3100

Sauter
כיריים גז סאוטר
4 להבות
SHE4061X

חבילת ארד רק 2,499 ₪

NEON
מכונת כביסה
ניאון 5-1 ק"ג
WM5600

אלקטרה
מקרר מקפיא
עליון אלקטרה
8623

אלקטרה
תנור אפיה
משולב כיריים
אלקטרה
2050

חבילת זהב רק 8,990 ₪

AEG
תנור בנוי עם
טורבו אקטיבי
תוצרת
גרמניה
BEE233101M

SHARP
מקרר שארפ
4 דלתות
ציפוי ז'ל שחור
472 ליטר
8435-SJ

SIEMENS
מכונת כביסה
פתח קידמי סימוס
7 ק"ג 1200 סל"ד
WM14N242

Sauter
כיריים גז זכוכית
קריסטלית סאוטר
זכוכית
SHG6002B

חבילת כסף רק 7,990 ₪

BOSCH
תנור אפיה
בנוי בוש
HBF011BR0Q

BOSCH
מכונת כביסה בוש
מנוע ללא פחמים
7 ק"ג 1200 סל"ד
WAJ2406XPL

SAMSUNG
מקרר סמסונג
מקפיא תחתון
544 ליטר
RB52RS334SA

אלקטרה
כיריים אידוקציה
אלקטרה
6030IND3F-ELC

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
בתוקף עד- 30.6.22 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

לדבר שוב ושוב: הרבי איתנו!

כשיושבים להתוועדות לקראת ג' תמוז, איך אפשר לעורר ולחזק את אנשי התמימים?

כולנו יודעים ומאמינים שהרבי איתנו למרות ההעלם וההסתר. ובכל זאת, צריכים לדבר על זה שוב ושוב.

על המשפט "כל הרוצה לטעות – יבוא ויטעה", אומרים חסידים שלפעמים נמצאים בכזה מצב, שכדי לטעות צריך להיות "הרוצה לטעות", כי אם לא רוצים לטעות – לא טועים...

דומני שאפשר בהחלט להמליץ את הפתגם הזה על הגילוי של הרבי אלינו. מי שלא 'רוצה לטעות', אינו יכול שלא לראות כיצד הרבי נמצא איתנו, לא רק באופן כללי, אלא ממש באופן פרטי עם כל חסיד וחסיד.

כל חסיד שרק יתבונן מעט, מיד יוכל לספר כמה וכמה סיפורים מקורות חייו, כיצד הרבי מנחה אותו ונמצא איתו בגלוי. צריכים להיות עיוורים כדי שלא לראות עד כמה הרבי נמצא איתנו ומעניק לנו מידו המלאה הפתוחה והרחבה.

יש רבבות סיפורים של אנשים, שהיו שרויים בחושך והרבי חילץ אותם מצרתם באופן ניסי לגמרי. אם באמצעות תשובות ומענות באגרות קודש, ואם באופנים אחרים. היום זה כל כך גלוי, שגם מחוץ לחב"ד יודעים על כך. מתקשרים אליי אנשים שאינם חסידים חב"ד, ומבקשים ממני לכתוב לרבי כדי לקבל את תשובותיו וברכותיו באגרות קודש. זה נהיה לדבר פשוט בעולם היהודי.

בעניין זה אני אוהב לספר את הסיפור הבא: מספרים על האבן-עזרא שפעם חלה בעיניו והלך לרמב"ם שהיה רופא בכדי שירפאנו. כנהוג, החולים היו עוברים לפני הרמב"ם, שהיה מאבחן לכל אחד את מחלתו. כאשר ראה הרמב"ם את האבן-עזרא, ציווה למשרתיו לכלוא אותו בתוך דיר העיזים...

האבן עזרא לא הבין על מה ולמה מגיעה לו ההשפלה הזאת, ומרוב צער על מצבו העגום החל לבכות בכי תמרורים במשך זמן רב מאוד.

לאחר כמה שעות שבו המשרתים והוציאו את האבן-עזרא מדיר העיזים והביאוהו לפני הרמב"ם, וכראות הרמב"ם את האבן עזרא בירך 'ברוך רופא חולים'.

ואמר הרמב"ם לאבן-עזרא, שהסיבה לכך שציווה להכניסו לדיר העיזים הייתה משום שהוא ראה שהרפואה היחידה לחולי העיניים שלו היה רק על-ידי שהאבן-עזרא ישטוף את עיניו עם דמעות במשך זמן רב, ולא הייתה לרמב"ם שום דרך אחרת

מצד אחד עלינו לדעת שהרבי אוהב אותנו, ובוודאי שהמציאות הנוכחית היא לטובתנו האמיתית. אך מצד שני אסור לנו להשלים עם המצב...

להצליח לגרום לאבן עזרא להוריד דמעות במשך זמן כה רב, אלא רק על-ידי הכנסתו לדיר העיזים, וכפי שאכן קרה שהאבן עזרא באמת התרפא על-ידי בכייתו הרבה.

הרבי הוא רופא הנפשות שלנו, הרופא הכי ידיר שלנו, הכי אוהב אותנו. ואם נדמה לנו שהרבי כביכול נעלם לנו, והשאיר אותנו לבד בדיר העיזים – עלינו לדעת, שמה שאנו תהיה המציאות, בוודאי שהרבי עושה הכל לטובתנו!

לפעמים אני חושב – על יסוד דברי הרבי פעמים רבות, שעלינו לעבוד את ה' בכוח עצמו" – שאולי מצבנו כיום דומה לאותו תינוק שאביו מלמדו ללכת בכוח עצמו, ולצורך כך 'עוזב' אותו כביכול. וכאשר התינוק מתקרב לאביו, הוא מתרחק ממנו שוב, כדי 'להכריח' אותו להמשיך ללכת בכוח עצמו. בשלב מסויים התינוק עלול לחשוב שאביו עוזב אותו, בעוד שהמציאות האמיתית היא שבאותם רגעים ממש אביו משגיח עליו ביתר שאת.

לכן, מצד אחד עלינו לדעת שהרבי אוהב אותנו, ובוודאי שהמציאות הנוכחית היא לטובתנו האמיתית. אך מצד שני אסור לנו להשלים עם המצב...

הרבי התבטא פעם בנוגע לפסוק "אודך ה' כי אנת בי", שלמרות שלאחר ביאת המשיח נבין שכל הצרות היו לטובתנו – הרי עד ביאת המשיח, אנחנו לא צריכים להבין, כדי שנוכל לצעוק 'עד מתי?' באמת. ועל דרך האימרה על הפסוק "ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקים" – שמשו רבינו לא רצה להבין ולהצדיק את מידת הדין (שם אלוקים).

בוודאי שאם היו שואלים אותנו אם אנו רוצים את המצב הזה, היינו עונים בשלילה מוחלטת. אנחנו לא רוצים את הירידה לצורך עליה. אבל ה' לא שואל אותנו...

הרבי חי. האם אנחנו חיים?
עם מה אנחנו צריכים לצאת מהתוועדות של ג' תמוז?
דיברנו הרבה על כך על החיים של הרבי. אבל דומני שמהתוועדות ג' תמוז צריכים לצאת עם שאלה: האם אנחנו חיים?

בסיפור של התגלות יוסף לאחיו, הוא שואל אותם "העוד אבי חי?" – ולכאורה שאלתו לא מובנת, שהרי רק לפני כמה רגעים סיפרו לו האחים כי אביו חי ומצפה לחזרתו של בנימין, ומה פתאום הוא שואל אם הוא חי?

אלא שיש כאן מסר חזק מאוד: ליוסף היה ברור שאביו חי. בזה לא היה לו ספק. שאלתו הייתה: אני יוסף – העוד אבי חי? זאת אומרת: האם רואים עלי, על יוסף, שאביו חי?

ואת השאלה הזאת עלינו לשאול את עצמנו: זה שהרבי חי – בזה אין ספק. השאלה היא האם רואים עלינו שהרבי חי? כאשר מדובר באברך עם ילדים – השאלה מתרחבת: האם רואים על הבית שלנו, שהרבי חי?

כדי שנוכל לענות בחיוב על השאלה הזאת, צריכים להביא את הרבי לתוך החיים שלנו. במחשבה, דיבור ומעשה.

ידוע הכלל שאחרי הפעולות נמשכים הלבבות, ולכן צריכים להתחיל קודם כל עם המעשה בפועל. פשוט לקיים את הוראותיו של הרבי בלימוד החת"ת והרמב"ם, וכן בלימוד תורתו של הרבי. להמשיך בקיום מבצעי הקודש של הרבי, כל אחד לפי אפשרויותיו.

יש אברכים שבהיותם בחורים היו שקועים במבצעי הרבי, ולאחר החתונה נדמה להם שזה עניין לבחורים... גם אם אתה ביזנס'מען אתה קודם כל חסיד של הרבי, ועליך לעסוק במבצעי הקודש של הרבי. דווקא לאנשי עסקים יש יותר הזדמנויות לעסוק במבצעים, ורק צריכים לרצות בכך. הרי במסגרת העסקים נפגשים עם יהודים מסוגים שונים – אם מדובר ביהודים שאינם שומרי תורה ומצוות, צריכים להשפיע עליהם להניח תפילין וכדומה. ואם נפגשים עם יהודים דתיים מחוגים אחרים – צריכים להשפיע עליהם בלימוד החסידות.

צריכים פשוט לפקוח עינים סביב, ולחפש הזדמנויות. כאשר מחפשים – מוצאים. יש בלי גבול עבודה...

וחשוב לדעת: כאשר עושים, גם אם עושים קצת – זה הרבה יותר מאשר לא לעשות כלום. כי המרחק בין מספר אחת למאה, הוא הרבה יותר קטן מאשר המרחק בין אחד לכלום...

כאשר אנחנו נחיה בגלוי את הרבי, זה עצמו ירז את ההתגלות השלימה של הרבי מלך המשיח, וכולם יוכלו לראות בגלוי ולעיני בשר את הרבי מלך המשיח, נשמה בגוף גשמי, גואל אותנו גאולת עולמים, תיכף ומיד ממש!